

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. De magnitudine & multitudine miraculorum Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Tam à longè se sequentium populorum, ut panem amplius non haberent; nam ipse hujus abundantissimam providit illis annonam. Credibile est, plures, qui tam vivâ fide carebant, dereliquisse ipsum in medio itineris, ut pransum irent, vel alia expeditum negotia domestica. Non omnes sequuntur Jesum Christum eoque, ut totos se illi consecrent, cum semper tangantur curâ, ne defutura sint ipsis necessaria: nostra raro proficit & progreditur fides usque ad miraculum, id est, ut se attollat supra omnem verisimilitudinem & omnem apparentiam naturalem; & tamen certi non sumus, nos veram habere fidem, nisi confirmetur per miracula.

Quemadmodum nil ita oblectat homines, quàm si spectare liceat ipsis miraculum profectum à Deo; ita nil magis delectat oculos Dei, quàm si miracu-

lum videat in creatura sua. Miraculum est, si ipsa attollat se supra seipsam, & reluctantibus naturalibus suis propensionibus, quibus trahitur ad creaturas, feratur in Deum solum universali abdicatione eorum omnium, quæ non sunt Deus. Jesus Christus tentat quandoque ipsos sicut sanctum Philippum; adoritur enim ipsos timore: Quid faciemus? quâ ratione vivemus, si nos totos ita consecremus & alteri non vacemus nisi soli Deo. Non creditur, hunc qui nos tentat, esse Jesum Christum; & tamen est ipse, qui has suggerit cogitationes, ut tentet fidelitatem & confidentiam animarum. Ut quis unice sit ipse, & vivat ipsius vitâ, non oportet magni facere propriam suam vitam. Optimæ alicujus animæ facultates & divitiæ sunt, totam se committere Dei providentiæ.

ARGUMENTUM.

De magnitudine & multitudine Miraculorum Jesu Christi.

ARTICULUS III.

Plures fecerunt miracula majora quàm Jesus Christus.

Ecce tibi propositionem factam ab aliquo è societate magis perito, cui nomen Probus, qui accedens bonum nostrum Ecclesiasticum, dicit ipsi: Domine, videtur mihi, non ex

eo affulgere maximè excellentiam & gloriam Jesu Christi, si dicatur, ipsum patrasse miracula. Tot enim alii patrarunt ea, sicut ipse, imò plura adhuc & majora, quàm ipse: non ergo

U u u 2

de-

deducitur ex eo ingens illa in ipso eminentia, quâ infinitâ ratione transcendit omnes alios.

Verùm maxima hîc differentia est, respondet Ecclesiasticus: siquidem non solum dicendum est, JESUM Christum fecisse miracula, sed dicendum est, ipsummet esse immensum & inexhaustum miraculorum Oceanum; & ut verum fatear, ipse solus est, qui independenter ab omni alio facere possit miracula, & absque ullo alterius concursu; siquidem nec Deus solus facit miracula, nec creatura sola miracula facit. Quando Deus operatur per seipsum, abs eo quòd admittat concursum alicujus creaturæ, sicut, fecit exempli gratiâ, in creatione mundi, dici non potest in rigore, ipsum facere miracula, eò quòd non faciat opera, quæ excedant vires propriæ suæ naturæ divinæ; & quando creatura operatur per seipsam absque supernaturali concursu Dei, ipsa facere non potest miracula, eò quòd impossibile sit, ut elevet seipsam supra vires suas naturales. Non igitur Deus solus facit miracula, nec miracula facit creatura sola.

Ad faciendum verum miraculum oportet concurrere Deum & creaturam. Jam nonnisi JESUS Christus solus completur utrumque, dum Creator & creaturam.

Quomodo
verum sit, non
nisi solus JESU
Christi esse fa-
cere miracula.

Ad facien-
dum verum
miraculum o-
portet con-
currere Deum
& creaturam.

est & creatura, Deus & homo; mirabili ratione uniens duas naturas divinam & humanam in eadem sua persona. Nam sine ratione ergò tibi dixit, nonnisi propriè spectare ad ipsum solum patrare miracula: adhuc ipse solus est, qui facit ea omnia, & ea facit independenter ab omni alio; hæc potentia & virtus est ipsius soli personæ divinæ specialis. Et quando omnes Sancti patrârunt miracula, non fuit nisi dependenter ab illo, & à potentia, quam ipsis communicavit.

Unde ergò venit, interrogat Probus, quòd ipsi fecerint plura & majora ipso? Quis dixit tibi, respondit Ecclesiasticus, quòd Sancti fecerint plura miracula JESU Christo? nonnè ergò observâsti, quâ ratione loquantur de iis Evangelistæ? sanctus Lucas dicit, quòd fuerit copiosus fons, è quo dimanabat virtus divina conferens omnibus sanitatem: Virtus de illo exibat & sanabat omnes. Tu dixisses, solem esse, qui effundat è sinu suo torrentes luminum ad dissipandum ubique tenebras, & illum effundere torrentes beneficiorum super omnes miserabiles. Et sanctus Marcus adhuc clarius dicit, quòd ubicunque veniret in civitates & vicos, in plateis ponebant infirmos, & deprecabantur eum, ut vel firmam

Luc. 6.

Nunquam alius
quis fecit to-
miracula, sicut
JESUS CHRISTUS!

Marc. 6.

Joan. 5. brianam vestimenti ejus tangerent: Et quotquot tangebant eum, salvi fiebant. Sanctus Joannes dicit, quod habuerit in manibus suis omnem infinitam potentiam Dei Patris sui, ad dandum sanitatem & vitam, cuicumque vellet *Filius hominis, quos vult, vivificat.* Et sanctus Matthæus, ipsum ejecisse diabolo unico verbo, & sanasse omnes ægrotos: *Ejiciebat spiritus verbo, & omnes male habentes curavit.*

Hæc super re totus in admirationem raptus S. Joannes Chrysoftomus exclamat. Videtis, quam innumerabilem multitudinem curationum Evangelistæ constrinxerint paucis verbis? Benè viderunt, se non omnes recensere posse sigillatim; hinc simul & semel integrum exposuerunt mare prodigiorum: *Uno verbo pelagus ineffabile miraculorum inducentes.* Et exin dices, patrâsse Sanctos plura Jesu Christo miracula? Numerari possunt miracula Sanctorum; sed dicitur miracula ipsius innumerabilia & ineffabilia esse: speciatim exarata sunt omnia miracula Sanctorum, & iis impleta sunt volumina; sed sanctus Joannes dicit, quod si quis conscribere vellet sigillatim omnia, quæ Jesus Christus operatus est mira, *totus mundus capere non posset eos, qui scribendi essent, libros.*

Sed quàm bonum est, S. Chrysoftomum comparâsse Jesum Christum patrantem miracula, mari, quod ingens est omnium aquarum receptaculum? Siquidem dicere nobis voluit, quod sicut fontes, rivi, flumina nihil habent aquæ, nisi illam, quam trahunt e mari, & hæc omnes in mare revertitur; ita omnes Sancti nihil habeant potentia ad patranda miracula, nisi illam, quam receperint à Jesu Christo, & hæc tota referenda sit ipsi, eòquod ipsius sit principium. Dicendum igitur non est, ipsos plura illo patrâsse miracula, cum magna hæc virtus, quæ in ipsis tam admirabilis effulset, non fuerit nisi tenuis participatio ipsius abundantia.

Totum vetus Testamentum refertum est prodigiis per Patriarchas & Prophetas patratis: Solus Moyses patravit tantam illorum multitudinem, ut repleverint totum universum stupore, & cuncta sæcula admiratione: dicebatur tenere ipsum cælum, & terram, & omnia elementa in suo arbitrio, ut pro libitu uteretur illis ad e-domandam potentiam & humiliandam arrogantiam Pharaonis. Exercitus muscarum sternunt copias & legiones munitas ære ac ferro; scinditur mare per medium ut faciat e sinu suo refugium, quo salvetur Israël, & gurgitem, quo absorbeantur ini-

mici ejus; columnæ ignitæ ambulat in aëre, & serviunt ceu duces viæ sexcentis millenis luctatoribus, nubes cœli sunt promptuaria, quæ porrigunt annonam, ipsisque suppeditant panem Angelorum; scopuli & petrae non obstante suâ siccitate & duritiâ inexhaustos fundunt & aperiunt fontes.

Josue. 10.

Alii, velut Josue, continuerunt solem in medio cursu suo. Alii, velut Elias, descendere fecerunt ignem e cœlo; alii, velut Elisæus, reddiderunt vitam mortuis solo contactu ossium suorum. Nunquam poterit, si quis enarrare voluerit omnia miracula, quæ referuntur in Scripturis veteris Testamenti.

Sed quis operatus est omnia hæc ingentia prodigia, quæ aded transcendent omnes vires humanas? Num erant Prophetæ qui non erant nisi homines? quis non videt, eandem potentiam, quæ tribuit eis facultatem enuntiandi oracula, contulisse illis quoque virtutem patranda miracula, ad confirmandum illa? Jam ipsi non loquebantur, nisi ad vaticinandum Jesum Christum, & promittendum adventum illius; verum igitur est, ipsos omnes non fuisse, nisi instrumenta ipsius; ipse erat, qui loquebatur per illorum ora; ipse erat, qui suam demonstrabat potentiam per miracula ab ipsis fa-

cta; ipse erat, qui largiebatur gratias, & remittebat peccata; ipse erat, qui immolatus fuit in omnibus victimis in templo sacrificatis; ipse erat, unico verbo, qui erat omnia, qui que faciebat omnia tam in veteri, quam in novo Testamento, cum hoc solo discrimine, quod fecerit omnia in figuris in Testamento veteri; & facit omnia in Testamento novo in veritate. Fatendum igitur est, omnia miracula veteris Testamenti verè fuisse miracula Jesu Christi.

Et omnia ex novo nonne Jesus Christus fecit omnia miracula veteris Testamenti, magis manifestè pertinent ad ipsum? Quis est, qui accendit sidus novum in cœlo, in ipsius nativitate? quis tenebris involvit solem in ipsius morte? quis tremore concussit terram, discendit petras, aperuit tumulos, coegit mortem tot reddere vivos? quis mandavit tempestatibus, ut quantocyus sisterent furorem, quis ambulavit super aquas velut marmoreum super pavimentum, quis toties ejecit dæmones auctoritate summâ, nomine suo proprio præcipiens illis? quis reddidit visum cœcis, loquelam mutis, auditum surdis, sanitatem infirmis? Evolve totum Testamentum novum, videbis ipsum hic plura patrâsse miracula in propria sua persona, quam patraverit in veteri, in persona omnium Prophetarum.

Hoc

Jesus Christus
reliquit Ecce-
siae suae do-
num miracu-
lorum.

Hoc est admirabile, quod reliquerit hanc miraculorum potentiam Ecclesiae suae, quae cunctis saeculis, ipsa cum tanto effulset splendore, ut ab ascensione sua, quae fuit reditus ipsius in caelum, decies centena millia Sanctorum infinitam ipsorum exaltarent multitudinem; sed nonnisi nomine, nonnisi potentia ipsius. Et sicut omnes Prophetae veteris Testamenti ipsius fuerunt instrumenta, per quae faciebat miracula, ad certiorandum homines, se venturum; ita omnes Sancti in novo Testamento sunt adhuc ipsius instrumenta, per quae omnia facit miracula, ad certiorandum nos, se jam venisse, & operatum esse salutem mundi; ita ut semper ipse solus sit, qui omnia operetur miracula tum veteris, tum novi Testamenti. Dicendum igitur non est, quod multi alii patrarent miracula, quae ipse, & plura numero, quam ipse, & etiam majora, quam ipse, cum ipse sit, qui faciat ea omnia, & nonnisi ad ipsum proprie spectet, illa facere.

Verumtamen, reponit Probus, nonne is ipsemet dixit in Evangelio, quod credituri in ipsum, majora se facturi sint miracula: *Et majora horum faciet?* Et quod dixit, accidit. Exploratum est, umbram sancti Petri contulisse sanitatem infirmis, & vitam mor-

tuis: Jesus Christus nunquam hoc fecit; sed opus erat, ut loqueretur mortuis ad conferendam illis vitam, vel infirmi saltem tangerent simbriam vestimenti ejus pro recuperanda sanitate. Quis diffitebitur, haec tam magna miracula non esse, sicut largiri sanitatem vel vitam sola corporis sui umbram.

Sanctus Augustinus nunquam non sublimis in sacrarum Scripturarum intelligentiam respondet egregie ad hoc. Discipulus non est major Magistro, nec creatura Creator. Idem Jesus Christus, qui promisit, eos, qui credituri sunt in eum, majora se facturos miracula, dixit illis etiam, quod sine se nihil possint facere: ipse vitam dedit mortuis, illos vocando & alloquendo; sed absque auxilio sancti Petri, aut alterius hominis: sanctus Petrus reddidit vitam mortuis umbram suam, sed non absque auxilio Jesu Christi; divina ipsius erat potentia, quae operabatur in Apostolis suis. Nonne advertis, quomodo loquatur illis in Evangelio? *Qui credit in me, opera faciet, quae ego facio.* Ipse ergo illa faciet, quia ego facio illa: Ego facio illa per potentiam mihi propriam; ipse faciet illa per potentiam, quam ei tribuo, & etiam majora horum faciet, non per aliquam potentiam, quam habet in seipso, sed per eam, quam ipsi

August. tract
72. in Joan.

In quo sensu
verum sit,
quod plures
Sancti majora
fecerint mira-
cula, quam
Jesus Christus.

Joan. 14.

ipsi conferam, manifestius demonstrare volens meam potentiam in servis meis, quam in meipso.

Jesus Christus **E**t itane mi amabilissime **J**esu-
vult glorifica-
re servos suos, su! an ita accipis eos, qui fer-
viunt tibi? nonne ergo satis sit
illis gloriae tuo devoveri servi-
tio? an majore vis ipsos ditare
honore, quam temetipsum, dum
divinam tuam potentiam ipso-
rum consignas manibus ad ma-
jora facienda miracula, quam fe-
ceris ex temetipso? Novi pro-
be, te semper esse, qui omnia
facias miracula, sive per teipsum,
sive per eos; sed quare majora
per ipsos, quam per teipsum?
An id ergo, quod ipsos plus a-
mes, quam te? an ideo, quod
ipso-
rum gloria tibi magis sit
cordi, quam tua? O bonitas!
bonitas ineffabilis! Omnino e-
videnter id demonstrasti: De-
disse propriam vitam tuam pro
nobis, nonne demonstrat, te plus
amare nos, quam temetipsum?
onerari voluisse opprobriis &
ignominis, quibus eramus di-
gni, ut iterum indueres nos sto-
lae gloriae, quae non nisi congrue-
bat tibi, nonne hoc satis osten-
dat nobis, amare te plus no-
stram, quam gloriam tuam?
Non ergo miror amplius, quod
volueris servos tuos majora te
facere miracula; nihil magis ob-
lectat te, quam ipso-
rum gloria:
*Voluit facere, ut magnificentur, voluit
agere, ne vilescant.*

S. August.
serm. 29. de
diversis. c. 5.

Eccur haec experimenta nobis
tam manifesta, non efficaciter
persuadent nobis maximum,
quo nos prosequeris, amorem?
Eccur non omnium corda ho-
minum accenduntur igne illo
divino, quem venisti mittere in
terram? O Deus! quomodo
nosse possumus, quod amemur,
nisi amemus saltem ex gratitu-
dine? Et quomodo videre, ama-
ri nos tam perfecte a suprema
hac majestate, erga quam totum
caelum ardentissimo flagrat a-
more, & permanere in ignava
vecordia, in stupida insensibilita-
te, quasi non esset digna amari
a nobis, & quasi amandi ipsam
nulla nobis foret obligatio?

Id non ponderatur, respondet
Probus: Si quis enim insculptas
haberet veritates has cordi suo,
serio perpendens, quomodo **J**e-
sus Christus toties omnes natu-
rae ex amore erga nos inverterit
leges, faciens per se & per suos
miracula infinita, quae omnia in
bonum nostrum sunt facta; qui
bene revolveret animo, quod
ipsemet sit factus miraculorum
omnium maximum, efficiens,
ut Deus omnipotens homo
esset infirmus, & Deus immor-
talis moreretur in cruce; & haec
omnia ex amore erga nos; qui
perpenderet hoc bene, ac desu-
per seriam frequentem ac pro-
fundam institueret meditatio-
nem, impossibile foret, quin
corde

Quomodo
nostra verita-
tes indigeant
consideratio-
ne.

corde tangeretur; sed de hoc non cogitatur. O funesta oblivio! Eheu! de quo ergo cogitandum sit? an erit nobis excu-

fationi, vel potius condemnationi, in die judicii, de hoc non cogitasse?

ARGUMENTUM.

Dispositio, Ordo, & Tempus Miraculorum Jesu Christi.

ARTICULUS IV.

S. August.
de vera & falsa relig. c. 41.

Multitudo & magnitudo miraculorum Jesu Christi non solum replet animum illa considerantis, sed etiam obruit illum; & dum videntur tantum in confuso, non ita considerantur singula in particulari. Sanctus Augustinus affirmat, res maxime defectuosas aliquam habere pulchritudinem, si in bono sint ordine; saltem enim illarum delectat ordo & dispositio. Dicendum igitur est, res pulcherrimas plurimum perdere venustatis, quando sunt absque ordine & spectantur confusæ. Nihil tam visu jucundum est, sicut miracula Jesu Christi; sed ut videantur in tota sua pulchritudine, digerenda sint in ordinem, observando seriem & tempus, in quo illa facere voluit.

An cognosci hoc potest, interrogat Probus? an observari id potest ex lectione Evangelii? potest, respondet Ecclesiasticus, saltem in pluribus, quorum tempus & locus distincte annotan-

tur in sacra historia; & de aliis fertur saltem judicium ex circumstantiis & serie, quo tempore sint facta. Statuam hic tibi illa ob oculos, quodlibet in ordine suo, ut ordinis pulchritudo juncta excellentiæ operis, tuo animo plus afferat delectationis. Ne interpelles me, sed fac advertas seriem & dispositionem magnorum prodigiorum, quibus Jesus Christus implevit cursum vitæ suæ; invenies ipsam observatu dignissimam.

Ingressus est mundum per miraculum miraculorum omnium maxime incomprehensibile, quando citra id, quod deseret cælum, descendit in terram, & quin desineret esse Deus, factus est homo, nascens ex Maria Virgine anno quinquies millesimo, nonagesimo nono, à mundi creatione, juxta supputationem Martyrologii Romani. Dies nativitatis ejus fuit vigesimus quintus Decembris, circa finem anni, ad innuendum nobis, antiquam legem circa finem esse

X X X

esse